

Petitia vera aneb pravota radost

LEDEN 2018

VERA
VERA
VERA

Uvnitř naleznete:

- Pozvání do intimity s Bohem 6
- Okénko otázek a odpovědí
- Sestra Benigna

„Slova, která jsi mi dal, dal jsem jim a oni je přijali a vpravdě uvěřili, že jsem vyšel od Tebe, a poznali, že jsi mě poslal.“

Řehole SFŘ - Předmluva - O těch, kteří konají pokání

Pozvání do intimity s Bohem

P. Dr. Jan Evangelista Urban OFM radí svému penitentovi (a nám všem)

Redakčně zpracováno na základě poznámek z duchovního doprovázení P. Benedikta V. Holoty OFM v letech 1964 - 1991.

Kapitola 6: Chudoba, pokora a radost cesty bratra Františka

6.1 František byl novým zpřítomněním Krista Pána ukřižovaného v těle církve.

František, ač nekněz, spojen stigmatizací s Kristem - jako mimořádná „reprodukce Krista“- je na prvním místě „konsekrován“ na kněze ukřižovaného. Primárně nebyl František apoštol, ale trpitel. Oběť Ukřižovaného – „spolukněz“ Kristův. Františkova stigmata – strašné utrpení. Být s Kristem spoluukřižován ke slávě Boží, je naše poslání. František znovu probouzí křesťanství do hloubek ukřižování: **celou rozhodností přijmout kříž Páně.**

Ježíšův kříž je výraz Jeho blízkosti a lásky. A ty jsou větší než každý spáchaný hřích, než každé vytrpěné zlo. Zamysleme se nad dary, které nám Pán dává. I nad nevděčností, s jakou je přijímáme. I za kříže děkujeme, tady máme manko. Měli bychom být nositeli kříže: vnitřní sebeukřižování – to je naše síla. Františkánský řád je řád Krista ukřižovaného, náš je habitus vděčnosti. Jinak se jen „směňujeme“ za bratry menší. Ukřižování je stigma kněžství.

Třeba upřít pohled na Ježíše, proniknout moudrostí víry a intuicí ducha probodené Srdce. Odpuštění Boha, které Ježíš uskutečňuje na kříži, je námi přijato pohledem:

„Budou hledět na toho, kterého probodli.“ /Jan 19,37/. „A já, až budu vyvýšen, potáhnu všechny k sobě“ /Jan 12,32/.

Co bylo na Kristu viditelného, přešlo do svátostí. Co bylo na něm slyšitelného, přešlo do učení církve. Co bylo na Božím Synu neviditelného, přešlo do víry. /Sv. Lev Veliký/.

Víra i v utrpení! Ke větší cti a slávě Boží! I Pánu bylo úzko před zasvěcením se cestě kříže... *„Pane, dej mi svatou víru přímou!“ /sv. František/.*

Život je svoboda a láska, a těžištěm naší existence je křestní ponoření do smrti Kristovy.

„Našel jsem, koho miluje má duše“ /Pís 1,7/. Ten, který je mým ukazatelem, žil... Své protivníky ničil mírností, dobrotou, láskou. I moje cesta je taková. Jaká účast na utrpení, taková... Abych svědčil o radostné zvěsti Boží milosti. Jen křížem se vstupuje do světa milosti. Serafické svědectví chudoby, pokory, trpělivosti a lásky, která je plností. Serafický řád seobětování a lásky k bližnímu, život žitý klidně a pravdivě. Pamatuji na evangelium serafického ducha společenství. Věř, že Pán může naplnit tvůj život. To hlavní je žít Evangelium. To další – mít svůdnou serafickou lásku. Máš se osvědčit v životě, jako se osvědčil Ježíš. „Mistr je tu a volá tě.“ /Jan 11,28/.

František slouží u jiných pro jiné, ne u sebe pro sebe. Dnes je doba sebeukřižování, sebeobětování, kenozé. Vše přijímat jako kříž, dobrovolně a s láskou. Mít odvahu přijmout kříž i to, co je ukřižovanější. Být chudí, prostí, zbavení věcí, uprostřed syrového života i bez konventů, mezi lidem prezentovat Krista Pána. Realizuj svou víru jako obyčejný křesťan a františkán, bratr menší. *“Kdo je věrný v maličkosti, je věrný i ve velké věci“ /Lk 16,10/.* Ochota duše nežít v ničem pro sebe – to je sebezapírání. Odhodlání odvrací duši od jejího přirozeného sklonu, kterým činí sebe samu středem života – to je sebezapírání. Boží království začíná v tvém srdci, když přijímáš Boží slovo jako normu svého života, když na dobrotu Boží odpovídáš hlubokou lítostí nad svými hříchy a životem plným vstřícnosti ke svým bratrům a sestrám. Mít Ducha Páně a jeho svaté působení, je nejpevnějším bodem františkánského charizmatu. **Hlubší bratrství. Větší zájem jeden o druhého. Dělat častěji radost, třeba malou.** Řešit všechno duchem Kristovým a Františkovým, nasát jejich ducha. **Máme se chovat tak, jako se choval On.** /Srov. 1 Jan 3-6/.

6.2 Chudoba jako znamení touhy po absolutním domově

Apoštol, který se pouští do boje s dnešní nevěrou, se musí zřeknout zastaralé výzbroje Saulovy a Goliášovy. Jeho zbraně jsou jiné, jako byla zbraň Davidova.

První ze všech zbraní je **chudoba**. A proti masové nevěře je **víra**. Proti bohatství, prestiži a technice – chudoba. Neboť **chudoba je viditelný důsledek víry**, je to postoj toho, kdo se opírá jen o Boha. **Víra a chudoba**.

Mnozí pokorní synové a dcery chudobu Páně žili a zachraňovali v církvi službu a pokoru. Tak svým životem církvi chudobu připomínali, až se dnes chce **Kristova církev** vrátit k chudobě celá – učením II. Vatikánského koncilu (i dnešní viditelné hlavy církve - papeže Františka - pozn.red.).

Proč chce být církev chudá?

Chce a má se podobat Kristu Pánu: „*Lišky mají doupatata a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kam by hlavu položil*“ /Mt 8,20, Lk 9, 58/.

Má a chce nést tíži chudoby s těmi, kteří nic nemají: „*Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej svůj majetek a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi*“ /Mt 19,21/.

Má a chce hlásat evangelium chudým: „*Chudým se hlásá radostná zvěst*“ /Mt 11,5; Lk 7,22/.

Má a chce z toho, co má, dávat potřebným: „*Polovici svého majetku, Pane, dám chudým...*“ /Lk 19,8/.

Chce sama dokazovat a ukazovat, že hledá především „*Boží království a jeho spravedlnost*“ /Mt 6,33/.

Má a chce být bližší chudým než mocným a bohatým, aby měla na sobě podobu Krista ukřižovaného: „*Hladové nasýtil dobrými věcmi a bohaté propustil s prázdnou*“ /Lk 1,53/; „*Což nevyvolil Bůh /právě/ chudé /v očích/ světa, aby byli skrze víru bohatí a dědici Království, které slíbil těm, do ho milují?*“ /Jak, 2,5/.

Hojnost majetku a jeho užívání je v rozporu s křížem Krista Pána. Třeba vyznat toto obrácení celé církve k chudobě, její odprošení za pohoršení, že mnohdy neukazovala Kristovu chudobu. Lidské je chybovat, božské je chybu vyznat.

Nemůžeme popřít, že Kristus Pán učí, že chudoba je potřebná ke spáse:

„*Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království*“ /Mt 5,3/.

„*Amen, pravím vám: Bohatý jen těžko vejde do nebeského království*“ /Mt 19,23/

„*....běda vám, boháčů, neboť už máte své potěšení*“ /Lk 6,24/.

Proč tomu tak je?

Kdo má nebo shání majetek ne podle své pravdivé a skutečné potřeby, ale pro větší pohodlí a požitky, ten bude žít pohodlně a bude těžko plnit příkazy evangelia. Kdo lne k majetku, ten dělí svou lásku mezi věci a Boha. Věnuje věcem čas, zájem, starost a práci, které má věnovat svému vzrůstu v křesťanském životě.

Ale církev má dnes ještě jeden důvod, aby budila ve věřících a ve svých služebnících ducha chudoby: **hlad**. Hrozný je tento stav hladu na Zemi – a kdo ho má zmírňovat a měnit? Jistě to nebudou lidé, kteří nemají ducha chudoby. Kdo chce mít, nebude chtít dát.

Kdo má ducha chudoby, ten vidí v každém svého bratra, a je mu jasné, že věci, které nepotřebuje, ale jsou potřebné pro jeho bližního, přestávají mu patřit. Takové slovo ovšem slyší a uzná jen ten, kdo je pravým křesťanem. Jen v duchu chudoby, jak ho požaduje evangelium, může lidstvo existovat v míru, protože duch chtivosti a duch bohatství tvoří války: „*Chudoba je nejvyšším lidstvím, protože lakota je smrtí lidstva*“ /Pavel VI. v *Populorum progressio*/.

A konečně je tu další důvod pro chudobu: **důvod eschatologický**. Křesťan je člověkem na cestě. Nemá zde zůstávajícího místa. Očekává naplnění a dokonání svého života v budoucím věku. Chudoba je vnějším znamením putujícího a doufajícího člověka. Chudoba vtiskuje životu zákon putování. Chudoba je vnějším znamením touhy po absolutním domově.

Proč je chudoba tak důležitá?

Asi proto, že nejvlastnějším jádrem hříchu je uskutečněná touha vlastnit. Člověk padl tím, že chtěl mít. Chtěl vlastnit sebe. Chtěl být jako Bůh.

6.3 Chudoba je nejúčinnější zbraní proti touze vlastnit sebe, věci i lidi.

Svět se nazývá pyšným, protože chce vlastnit! Mít! Disponovat vším! I Pánem Bohem!

Mít všechno pro sebe, vládnout tím vším, mít to za vlastní – to je popření Božího absolutního vlastnictví celého stvoření. **Hřích znamená sobecky vlastnit sebe, věci i lidi.** Hřích je sobecké disponování sebou, věcmi i lidmi – proti vůli Boží. To je nejvlastnější jádro hříchu.

Náš lidský život se děje v rovině vztahů: k sobě samému, ke stvoření, a k Bohu. Prvním a nejdůležitějším vztahem je vztah člověka k sobě samému. Je nezastupitelný. **Jakým vztahem k sobě žiji – takovým vztahem všechno přijímám a dávám.** Aby člověk žil svůj život, musí přednostně přijmout sebe samého takového, **jaký je.** Schopnost a faktické sebezpřijetí je základním vykročením do života. Alkohol, drogy, sex, snění, slavomam, práce jako workholismus, osobní nekázeň, propadání svým vášním – to jsou „úniky od sebe“.

Ubývá věrnosti k vlastnímu bytí.

Mizí vědomí, že já sám nemám nad sebou absolutní vlastnictví. Nejsem bez začátku. Nejsem v životě proto, že jsem chtěl být. **Jsem,** protože **Někdo** chtěl, abych byl. **Někdo si mě dal.** Jsem úplně dostaný. Jsem povolán k žití do dnešní doby, **Pánem života** povolán na určité místo, k určitému úkolu. Nesmím odejít – dokud nejsem z tohoto světa odvolán, dokud mne Pán sám neodvolá.

V tomto smyslu je snažení **být sám sebou a žít svůj život** – ve svém kořenu- **askezi svého druhu.** Přijmout sám sebe – s mezemi, které mi byly dány – chtít být sám sebou, je **základní askezi života.** Stále znovu a znovu sebe sama z **Boží vůle přijímat!** To je:

alfa i imega vši moudrosti

zřeknutí se vši pýchy

počátek zbožnosti

věrnost skutečnosti

rozhodnost být sám sebou

kořen charakteru

statečnost, která se staví kladně k bytí

zdroj radosti z existence.

Přijmout sám sebe jako životní úkol.

Kdo chce mít účast na Kristově velikonočním vítězství, potřebuje mít nejprve účast na jeho chudobě. Každý z nás má potřebu vyvlastnit se především sám od sebe, od své sebelásky.

„Když někdo přichází ke mně a neklade ... i sám sebe až na druhé místo, nemůže být mým učedníkem“ /Lk 14, 26/.

Kristus, i když nemá, kam by hlavu sklonil, budí solidaritní s chudými, sebezápor, opuštění všeho, odříkání, osobní smysl života, autenticitu povolání, svědectví proti banálnosti, osobitost a svobodu. Naproti tomu svět budí chamtivost, náruživost, zálibu, závislosti, vášně, přilnutí.

Chudoba pak může být i pouhým zdáním, jenom jevem, efektem, dojmem, zálibou.

K chudobě může nutit jenom láska. Chudoba bez lásky nemá cenu ani pro Boha, ani pro lidi.

„Chceš-li, přijď za mnou a následuj mne“ /srov. Mt 19,21/.

Podstatné je, dát se Pánu.

Tu danost prověřuje vliv prostředí. Chudobu nutno chápat duchovně, ne hmotně. Je záležitostí duchovní, ne hospodářskou. Je to chudoba pro Krista, pro spodobení s ním. Vydal se – až do krajnosti – až ke smrti kříže.

Chudoba je znamením věrohodnosti naší **víry**, touhy po nebeském domově, dokladem našeho sebeopuštění pro Boží království.

Chudoba je znamením věrohodnosti naší **lásky**, služby ubohým, pravdivosti našeho duchovního snažení, pečeti pravosti františkánského života.

Chudoba je znamením naší věrnosti a **oddanosti Bohu**.

Chudoba je nejčistším a nejuplnějším **projevem lásky**.

„**Blahoslavení vy, chudí, neboť vaše je Boží království**“ /Lk 6,20/.

Opustit však neznamená jenom nemít. Nemít je málo.

6.4 Františkánský život v jednoduchosti a prostotě.

Opustit znamená také nepoužívat. Věc se stává záležitostí chudoby až teprve tím, že se dostává do vztahu k člověku. Jak člověk věci užívá, jaký má o ně zájem, jak je potřebuje či nepotřebuje. Záleží na tom, jak věc na mne působí, ne jakou má cenu. Zda věc přitahuje, těší, překáží, zda ji vlastním a nerad se s ní loučím.

Do chudoby nepatří prostředí bohaté a pohodlné. První pohled na uspořádání pokoje, kde bydlíme, by měl příchozímu říci: „*Jsmo pro chudobu!*“ Co říká můj pokoj? Jak mluví můj nábytek? A to ostatní? Strohé a ladné působí.

Chudoba je prostota.

Přehnaná elegance a luxus je opakem prostoty. V prostotě je naše chudoba. Prostota je mírou chudoby. Prostý vzhled pomáhá ke skromnému cítění, pokoře a svobodě.

„*Nedělejte si starosti...do čeho se budete oblékat*“ /Mt 6,25/.

Co říká můj oděv? Co jsem?

Vše opustit, vyjít z „Egypta“, kde byl člověk zakořeněn. Vnitřní život v odříkání a chudobě je cestou k duchovní hloubce, podstatnosti, otevřenosti k tomu, co v nás působí Duch svatý. Nebát se opustit **i sebe sama**, své popudy, svou násilnost, náruživost, svůj strach, bázlivost – o tom řekl Ježíš:

„*Neboj se, malé stáde! Váš Otec rozhodl, že vám dá království*“ /Lk 12,32/.

6.5 Pokora jako ustavičné pamatování na přítomnost Boží

Pochvala Mojžíše je pochvalou za pokoru: „*Mojžíš byl velmi pokorný, pokornější než všichni lidé na zemi*“ /Nm 12,3/.

„*Ve slávě ho postavil na roveň svatým a učinil ho mocným, že se ho nepřátelé báli. Jeho slovy zastavil zlá znamení, oslavil ho před králi; dal mu přikázání pro jeho lid a ukázal se mu ve slávě. Pro jeho věrnost a pokoru ho posvětil, vyvolil si ho ze všech lidí*“ /Sir 45, 2-4/.

Církev, aby oslovila lid, **potřebuje být pokorná**. Je církví na cestě, pokora je cestou, kterou procházíme.

„*Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek*“ /Mt 11,29/.

Po celou dobu putování pouští /písečnou i duchovní/ **lid naslouchá Bohu a ožije v Boží důvěrnosti**.

V hlubším slova smyslu je pokora následkem lásky. **Člověk se přestává brát vážně**. Pokora je ustavičné pamatování na přítomnost Boží, a tu nelze jinak, než zapomínat na sebe. Vlastní já ustupuje Boží lásce.

Potom člověk tak velice miluje druhého a obdivuje ho, že nenachází zalíbení sám v sobě, a na svou čest není tak úzkostlivý. Pokora nespočívá v tom, že bychom měli co nejpřesnější přehled o svých dobrých a špatných vlastnostech. Pokora je v tomto: v tom druhém - našem bližním - nacházíme takové hodnoty, že už sami na sebe nemyslíme.

Duch lásky překonává i antipatie. Snažme se přiblížit Pánu: konat lásku tam, kde je nejméně příjemná. Uzavírat se, to by znamenalo dělat něco, co se Bohu nemůže líbit.

Překonávejme vztah negace ke společenství. Dost radikální obrácení od uzavřenosti k otevření, se všemi potížemi a krizemi, začíná v napravování vztahů, obrácením k Bohu. Od chladu k proteplení.

Trestů na věčnosti se neboj. Boj se spíše toho, že máš málo lásky. Žij touhou po Bohu. Ztratit blízkost Boží

– to je velké neštěstí křesťana, tím spíše kněze. Pros, abys pochopil přítomnost Boží lásky v sobě, v Eucharistii, ve farnosti, ve společenství. **Čas naléhá.** Nech se vést Bohem – od situace k situaci, opuštěním světa a úplným obrácením se k Bohu, a ke službě Bohu.

Evangelická prostota, strohá chudoba, serafická kajícnost, apoštolská láska. Dobrotivost a skromnost. Soud z každého slova. **Žij vlastní život** – uskutečňovaný bezprostředním setkáváním duše s Bohem, následováním volání milosti – bez vypočítavého rozvažování.

6.6 Celým srdcem přijatý kříž je zdrojem radosti

Ježíš Kristus může být pojat jako: kněz, zvěstovatel, hlasatel, učitel, vychovatel, pastýř, trpitel, oběť, **ukřižovaný**.

Středové zpodobení s Kristem v kříži – to je františkánství.

Naučit se chápat trampoty, zklamání, nemoc, opomenutí, nedostatky ve vztazích, nepochopení, kříž, vnitřní soužení **jako spoluukřižování**. Vše těžké, pasivní i aktivní, pojímat jako účast na Kristově kříži. Ne jako něco všeobecného – pak je to františkánské, pak je to kněžské.

Zpodobovat se v těchto situacích s Kristem znamená konat všeobecné kněžství bytím a žitím. **Středové pojetí Krista jako pastýře, jako kněze.** Brát vše trpělivě, a zároveň v tom vidět akt sebeobětování. **Jádro: Být je důležitější než činnost,** než mít hodně akcí. Nestacíš už rozlišovat, co je potřeba dělat. Často člověk horlivou okrajovou činností **uhýbá tomu podstatnému.**

Už snad ani nemysli na to, co bys měl, a co neměl. Raději buď **radostně, pružně zcela otevřený pro požadavky ducha v přítomné chvíli.**

*„Ostatní mají sloužit, vy máte být v Bohu zakořeněni.“ /Pius XII: *Ceteri debent servire, vos autem inhaerere Deo*“.*

Jak bychom si usnadnili život – **kdybychom dokázali přednostně milovat Boha.** Kdybychom ho milovali z celého srdce. **Bůh sám by nás pobízel jít dál.**

Bůh nás tak velice obdarovává a my to prožíváme, jako by nás o všechno obíral.

Boží oslava je hlavní povahou našeho života a modlitby.

V hledání a nalézání je podstatné, zda je to střed Boží, nebo střed můj. Při hledání duchovního středu najde člověk nejprve místo Božího středu sebe. *„Alespoň, že si to umíš přiznat!“* S tímto „sebestředem“ je třeba provést kenosi. To je něco ultrafrantiškánského. Serafický řád, sebeobětování, láska k bližnímu, eucharistie: Realizace ne „kázáním“, nýbrž **svědectvím celého františkánského zjevu.** Chudobou, pokorou, trpělivostí, láskou. **Dotvářet obraz menšího bratra v dnešní době.** Svědectví a „vyhledávací“ apoštolát: najít – získat – obrátit – předat. Když před tebou stojí člověk – přichází Bůh. **Pozvání slyšet a konat.**

Věřím, Pane, že můžeš naplnit můj život. Charisma je tvé osobní těžiště – to si chraň!

Duch propadání sobě se vymítá modlitbou a postem. Tak se v duši probouzí duch zkroušenosti, věrnosti v duchovním životě, poslušnosti, zdravé pokory a lásky. Dar slzí lítosti, vítězství nad tělem.

„Stvořil jsem tě.

Vykoupil jsem tě.

Zavolal jsem tě tvým vlastním jménem.

Neboj se.

Jsi můj“.

/Srov. Iz, 43,1/.

Je to velké umění nepropadat sobě a malomyslnosti, být šťastný, že i z mých hříchů mne Bůh vysvobodí pro své milosrdenství. I v těžkých okolnostech, i ve svých hříších **buď šťastný pro skutečnost milosrdenství Božího.** Úžas je základním postojem srdce ve spiritualitě svatého Františka. Úžas, úcta, klanění. **Radostný a milující údiv z Ježíše.**

6.7 Pokoj a radost v danosti a opírání se o Pána.

Buď pokojný – je to ctnost. Buď plný naděje, *ať je v tobě plná naděje*. Bůh nás miluje, i když jsme hříšní. Důvěřivý pokoj, *důvěřivá pokojnost*. Tvoje bída Pána tak moc nevzrušuje. Jako bídneho tě pozval. Vzrušuje ho a s netrpělivostí čeká, že se budeš z jeho pozvání radovat. Na to čeká! Na tvoji radostnou, věřící lásku.

Nezapomínej se radovat! Nech letět svou fantazii pozitivním směrem! **Prožívej to pozitivní!**

Být Ježíšův, bez vlastnění sebe... *“Svůj pokoj vám dávám“* /Jan 14,27/. Evangelizace – jde o **pokoj**.

Pokoj je ukazatelem, plodem a známkou dobrého duchovního života.

Mít pokoj – prožívat jej bez výkyvů – je ctností.

Kde pokoj není, není něco v pořádku.

Pokoj je charisma – Kristus Pán dává pokoj.

Nepřipouštějme si nepokoj, varujme se nepokoje.

Podmínkou pokoje je oddanost. /?/ Odříkání? Sebezápor? Pravdivost?

Opírám se o tebe, Pane!

To hlavní je žít evangelium. To další – mít svůdnou serafickou lásku.

Když přijdou krize, když stojí člověk na samém okraji, když se už vkrádá do srdce zoufalství, **zcela se přenech Pánu, jeho vedení, znovu – a bez výhrady.**

Musíš se osvědčit v životě, jako se osvědčil Ježíš. On sám se bude v tobě osvědčovat.

6.8 Pravá spiritualita ústí ve službu konané lásky

Pravá spiritualita nespočívá jen v uznávání Boha zkušeností a vírou. Nejde o okoušení Boha. **Pravá spiritualita musí vyústit do konané lásky.**

Poznání má ústít do lásky, do jejího „suchou vůlí“ konaného úkonu. Teď nejde o mystické okoušení Boha. Okoušení patří až do nebe. Požívání Boha zkušeností a cítěním není naším prvním úkolem; tím naším prvním úkolem je milovat Ho konkrétně v lidech.

Odměnu měl sám Pán až po vzkříšení. Věděl o Otci, ale byl mezi lidmi jako od Něho opuštěný. Sloužil spáse a na Otce se těšil až po splnění poslání.

Okoušení není první povinností, tou je milovat a doufat. Požívání je až „po“!

Jde o kontemplaci, vidět Boha v bližních. Ne o požívání samotného Pána. Služba lásky je věcí konkrétní, „suché“ a „vydřené“ vůle: služba nemocným ve farnosti. To je františkánské – ne jen láska z vůle, ale i láska cítěná. Dát lásku – ale ne jenom vůlí - i citově, vřele, krásně. To je verifikace lásky. Ne jen **co**, ale i **jak**. Jak udělá ze zlého dobré. Kdo přijímá – ať má pocit dárce! Dát tak, aby obdarovaný se cítil dárce, ne tím potřebným. Máme těžiště v lásce, ne v rozumu.

Ted' služ! Ted' služ, i když je ti Bůh daleko. Nevidíš ho, necítíš jeho blízkost. Požívat Otce s Kristem budeš až potom. **Ted' služ!**

Proč se Bůh neukazuje zřejměji v mém křesťanském životě? Ještě není čas. **Ted' služ!**

To je pravá spiritualita normálního křesťanství. **Musí ústít do konané lásky!**

„Případová studie“, konkrétní zážitek Otce Jana Evangelisty z pastorační praxe nemocných:

Nemocná babička během díkůčinění po sv. přijímání vyjadřuje svou vděčnost, že k ní Pán přichází sám, když ona už nemůže do kostela. Vidí v tom projev Kristovy lásky k ní. Tu kněz klečící u její postele sám zatouží také po nějakém projevu Kristovy lásky – k němu. A vzápětí se mu ho „od babičky“ dostává: „Pane faráři – mám silné tušení a musím vám to říci: Pán Ježíš vás má rád.“ Avšak hned potom přichází vážné napomenutí „od babičky“ – dokonce s varovně vzhůru zdviženým ukazováčkem: „Važte si toho. To vám povídám. A nezanedbávejte modlitbu! Pán Ježíš to nebude trpět!“

Otci Janovi dlouho ležela tato příhoda v hlavě: babička mluvila tak přísným tónem, jakým by s ním ani je-

ho biskup nemluvil.

A vybavila se mu obdoba ze života samotného sv. Františka. Když jednou jel na oslu, dostalo se mu napomenutí od obyčejného sedláka stojícího u cesty: „*Říkají o tobě, že jsi svatý. Dej si pozor, aby to byla pravda!*“

Drobné i větší přemáhání sebe brání opakovanému propadání svému já

To, co se má odehrát v životě víry: **Dát se!** Ne jen „dělat“ františkána, „dělat“ kněze, ne pouze „pracovat jako“, ale dát se a proměnit ono dání se v konstitutivní bytí křesťana, kněze, v **onu nepřerušenu řadu drobného i většího sebezpřemáhání, která chrání člověka, aby znovu nepropadal svému já.**

Cítím, že jsem křesťanem málo, že františkána spíše dělám. Neodsouvejme onen bolestný proces „stávání se“ na „potom“ – necht' je už přítomností! Množství drobných obětí a úkon lásky přes den – to je dobrý model duchovního života. **Pokání a smír.**

Otec Jan Evangelista nám klade na srdce: **Opírej se o Pána, ne o sebe.** Hleď, ať je tvůj život svědectvím evangelia. Pěkným, hezkým, teplým, působivým. Pokora, důvěra, láska.

Drž se: modlitby, sebeoběti, svědectví.

6.9 Bratře, pokora a důvěra jsou podkladem pro stále hlubší a širší lítost

Tři věci, ke kterým jsme stále vedeni: **kontemplace, sebeobět', svědectví.**

A v těch třech věcech se snažme dostat do stále větší univerzálnosti.

Pokora: v ní se skryje všechna ubohost naší porušené stvořenosti.

Důvěra: setře, odstraní všechno naše kličkování před Pánem.

A toto dvojí – **univerzálnější pokora a důvěra – jsou podkladem pro stále hlubší a širší lítost.** Hleďme si toho, a pak si nemusíme život znejist'ovat „šťouráním“ do jeho událostí.

I svatého humoru je nám třeba!

A co je podstatné?

Nezanedbávat to, k čemu jsme: Málo chválíme. **Chval za krásu a dobrotu.**

Redakce: bratr Irenej OFS

Podzim L.P. 2016 a podzim L.P.2017

Okénko otázek a odpovědí

Otázka:

Jak máme rozumět pojmu přátelé sv. Františka?

Odpověď:

V národních stanovách v čl. V.3. Přátelé sv. Františka kapitoly V. Otevřenost františkánského charismatu je jen stručná zmínka. Podrobněji je pojem rozveden v Prováděcí směrnici NR SFŘ k národním stanovám a to v čl. 2. Skupiny přátel sv. Františka kapitoly IV. Otevřenost františkánského charismatu všem.

Pro zájemce o poznání sv. Františka, jeho života, názorů a myšlenek, františkánských postojů a přístupů, může MBS SFŘ založit skupinu přátel sv. Františka, o čemž rozhodne na svém setkání. Za tuto skupinu odpovídá člen SFŘ s profesí jmenovaný radou MBS a stává se tak i bratrským animátorem skupiny. O členství může požádat kterýkoli člověk bez ohledu na věk či náboženské vyznání. Jediným požadavkem je, aby tento člověk měl blízký vztah ke sv. Františkovi nebo zájem či vůli poznat ho. Člen se neúčastní setkání MBS SFŘ s výjimkou toho, kdy je při zvláštní příležitosti pozván. Blíže Prováděcí směrnice NR. Nutno rozlišovat mezi přáteli sv. Františka a přidruženými členy!

Odpověď zpracoval:
Václav Němec OFS

Krásné výročí naší sestry MUDr. Jiřiny Benigny Křížkové

Letos 21. května 2014 oslaví naše sestra MUDr. Jiřina Benigna Křížková 70 let od složení své profese. Je to krásné výročí. Při této příležitosti jsme si spolu povídaly o jejím životě terciářky i lékařky.

Jiřina Benigna pochází z Plzně. Měla 3 sourozence, o svého o 11 let mladšího bratra se starala a pomáhala mamince s jeho výchovou. Studovala na Dívčím reálném gymnáziu ve Velešlavínově ulici.

15. března 1943 byla nasazena na nucené práce. Vydávala ve škole ve Skvrňanech potravinové lístky. Když hlásil Londýn 25. 4. 1945 nálet na Škodovku, běžela do Centra potravinových lístků do Měšťanské besedy Skvrňanskou ulicí kolem nevybuchlých bomb. Po obou stranách ulice hořelo, všude byl prach a kouř a plno poházených kusů. V celé ulici nepotkala nikoho. Později se dozvěděla, že všichni obyvatelé domů byly vyhnáni k řece a ona jediná ulicí proběhla až do centra města. Zázrakem vyvázla bez zranění.

Blízko Měšťanské besedy, kde je nyní knihkupectví ve Františkánské ulici, byl Apoštolát svatého Františka. Tam se Jiřina poprvé setkala s františkány a františkánskými terciáři. Toto setkání ji natolik ovlivnilo, že ve svých 19 letech složila profesi u P. Hopfingera. Své řádové jméno převzala od sestry Benigny Ferrerové, jejíž životopis ji zaujal. K přijetí do řádu patřilo nosit škapulír a cingulum a modlit se dvanáctkrát denně Otče náš, Zdravas Maria a Sláva Otci. Breviář se ještě tehdy terciáři nemodlili, protože byl jen v latině. Když museli františkáni v 50. letech minulého století opustit Plzeň a byli odvezeni do internace, scházeli se terciáři tajně. Později i ve Skvrňanech, v prostorách nynějšího kostela - krypty. Byli to vesměs starší lidé.

Po ukončení gymnázia studovala Jiřina v Praze na Lékařské fakultě Univerzity Karlovy. Tam navštěvovala Společnost svatého Lukáše, kterou založil P. Dr. Urban společně se Studiem Catholicem, které bylo v Praze u Panny Marie Sněžné. Tam se Jiřina seznámila s mnoha osobnostmi teologie, jako byli P. Dr. Mádr, P. Dr. Zvěřina a jiní. Po roce studia v Praze odešla Jiřina studovat medicínu do Plzně, kde se zasloužila o scházení katolických lékařů, později Kolegia katolických lékařů. V pozdějších letech mělo toto kolegium až 120 členů. Na svátek svatého Lukáše 18. října 1946 se konala v Plzni první mše svatá pro studenty a lékaře, kterou sloužil P. Limpouch v kapli Svaté Barbory, kde obyčejně nebyla mše svatá. Jiřina napsala několika lékařům pozvánky v latině. Toto setkávání lékařů pokračovalo, i když byla Jiřina mimo Plzeň. V pozdější době bylo setkání lékařů v církevním gymnáziu nebo u františkánů, dopoledne odborná přednáška, odpoledne duchovní přednáška a mše svatá. Předsedou Kolegia katolických lékařů byl MUDr. Motáň.

Od roku 1948 začala Jiřinu tajně odposlouchávat STB, sledovat ji a vyslýchat. Její promoce byla oddalována i po ukončení všech zkoušek. Zásluhu na uskutečnění promoce měl nepřímo P. Limpouch. Promovala 8. prosince 1950. Pak odešla pracovat jako lékařka do Sušice a Kašperských Hor. V roce 1952 jí byla nabídnuta možnost kvalifikace dětské lékařky. Zasáhl ale kádrový pracovník, který jí vytýkal, že se politicky neangažuje, a proto pro ni kvalifikace není možná. Jiřina odmítla se angažovat i za cenu, že půjde dělat lékařku na vesnici. Za 2 měsíce přišlo pozvání na půlroční školení na kvalifikaci dětského lékaře do Havlíčkova Brodu. Práci okresního pediatra pak dělala v Sušici a později v Horažďovicích. V Sušici založila 5 poraden s 5 sestrami a 5 porodními asistentkami. Při cestě ze Sušice do Srní viděl sanitář, že za nimi jede auto STB, a řekl: „Paní doktoro, já Vás vozit nebudu, protože kam se hne, jedou za námi estébáci. Ať Vás vozí sami, to je škoda benzínu.“ Ještě v Sušici zažila odvod do vojska koncem roku 1952, kdy při odvodu bylo 7 estébáků, kádrová pracovnice a 2 příslušníci armády. Odvod se týkal všech zdravotníků včetně řádových sester. Po jejich propuštění se snížil stav armády na Východě, což bylo domluveno mezi Východem a Západem. Po dlouhém hovoru, proč nechce vstoupit do strany, odpověděla jednoznačně, že nechce tam, kde je nenávid. Chtěli po ní důkaz, že existuje Bůh. Odpověděla: „To nemohu, ale dokažte mi vy, že neexistuje. To také nemůžete.“ V roce 1953 odešla do Horažďovic, kde měla na starost 5 sester

a porodní asistentky, založila v okolí 5 dětských poraden. Ordinovala každý den dopoledne a odpoledne jezdila do poraden. Přitom již byly noční pohotovostní služby po celém okrese.

V roce 1958 měla slíbeno pracovat na dětské psychiatrii v Dobřanech. Měla dostat primariát, ale opět zasáhl kádrový pracovník s odůvodněním, že se neangažuje a že nemá kvalifikaci dětské psychiatrie. Krajský lékař namítl, že kvalifikaci na dětskou psychiatrii nemá nikdo v Evropě a že tedy může nastoupit, pokud toto oddělení bude sama řídit, jinak zůstane jako okresní pediatr. Když byla jmenována do funkce primářky, rozhodla se, že to bude oddělení pouze pro děti předškolního věku. Snažila se napravit vztahy v rozvrácených rodinách, aby se děti mohly vrátit domů. Starala se o děti z dětských domovů a ostatní pediatrii jí posílali děti na vyšetření. Pro děti, které byly těžce poškozené psychicky i tělesně, vytvořila společně s krajskou dětskou sestrou ve starém klášteře v Bystřici u Nýrska azylový dům, který předtím obývali vojáci. Jako pracovnice se podařilo získat od strojů řádové sestry De Notre Dame, které se o děti s láskou staraly. Zbývající děti, které nebylo možno vrátit do vlastní rodiny ani do azylu, začala dávat do adopce. Tak se do adopce dostalo 199 dětí do českých rodin, které Jiřina částečně sledovala až do roku 2000. S některými udržuje kontakt dodnes.

Se začátkem Pražského jara bylo u nás vytvořeno tzv. Dílo koncilové obnovy (DKO). V Katolickém týdeníku tehdy vycházela rubrika s názvem „Za světlem naděje“ redaktora Pavla Kuneše, kam mohli posílat své příspěvky i nemocní, aby se vytvořilo společenství trpících lidí, kteří se chtějí zapojit do modliteb svým utrpením. Jedním z nich byl i pan Stanislav Maur, nepohyblivý, ale velmi zbožný člověk. Tento muž byl tajně přijat do SFRJ jako bratr Filip.

Jiřina pracovala též v Arcidiecézní pastorační radě v Praze a věnovala se sociální problematice. Tam se seznámila s panem kardinálem Tomáškem a také spolupracovala s tatínkem spisovatele Václava Vaška, který byl právník. Založila poradnu s linkou důvěry, manželskou poradnu a seznamku. Po zákazu této poradny v Praze nabídla tuto službu Sociálnímu odboru města Plzně. Poradna byla otevřena v Plzni v Dominikánské ulici. V souvislosti s DKO se začala rozmnožovat zakázaná literatura, tzv. samizdaty, 10 průklepových listů, psaných na stroji. Jiřina měla 3 psací stroje a k rozmnožování dostala texty od různých přátel z ciziny a od P. Dr. Mádra. Psací stroje půjčovala každému, kdo byl ochoten psát. Tyto samizdaty se rozšiřovaly, jak bylo možno.

V době Pražského jara vznikly v Praze (P. Dr. Mádr) přednášky s názvem „Živá teologie“. Účast přijal i biskup Ratzinger, pozdější papež Benedikt XVI. Podobné přednášky s duchovní tematikou chtěla Jiřina založit i v Plzni. U katolické církve nebylo možno nic konat mimo kostel, proto se obrátila na evangelického faráře Klimetského v Korandově sboru a tam začaly přednášky s názvem Biblické hodiny. Přednášející byli z různých církví, až zakročilo STB a oznámilo, že na evangelické půdě mohou přednášet jen evangelíci. Pak se pokračovalo, přednášeli evangelíci, ale v rámci diskuse mluvili i představitelé ostatních církví, např. P. Aleš Opatrný. Na tyto Biblické hodiny jezdili i kněží, kteří už odešli z Plzně (až 7 kněží). Byla to první ekumena v Plzni.

STB stále hledala důvody, jak ji ta. Normalizace už trvala 6 let. na příkaz STB z primářského ale dostala místo obvodní dětské ru. Vymohla si 1 den v týdnu bulanci dětské psychiatrie.

V roce 1984 zažádala Jiřina nesměla být zaměstnaná, aby mezi čtyřma očima. Pro svou kým režimem stále pronásledo-revoluce.

zbavit primářského mís-
V roce 1974 pak musela
místa odejít. Okamžitě
lékařky na Plzni - seve-
pracovat v krajské am-

o duchod, po roce už
nemohla mluvit s lidmi
víru byla komunistic-
vána až do Sametové

I přes tyto těžké životní zkoušky, kterými prošla, je Jiřina Benigna stále aktivní a činorodá. Jedenkrát za dva měsíce jezdí do Prahy na Ekumenické fórum křesťanských žen. Také se účastní Ekumenického setkání

nad biblí a uměním (ESBU), které se koná jedenkrát do roka v Třebíči (schází se kolem 100 lidí).

Její motto je věta Paula Claudela: „Vždycky je nyní ta nejlepší hodina.“

Jiřino, Benigno, děkujeme Ti za Tvé krásné svědectví víry. (ajp)

(*Terciářské listy MBS Plzeň květen 2014*)

Je to vždycky jen „náhoda?“

(Vzpomínky ze života MUDr. Jiřiny Křížkové – 1. část)

Před mnoha lety jsem jela po dálnici z Brna do Plzně. Bylo náledí, sníh, vítr a zima. Dálnice byla dvoupruhová, uprostřed byl travní předěl. Několikrát jsem dostala na mokré silnici smyk. Při jednom smyku jsem přeletěla s autem přes trávník do křoví v protějším směru. Těsně po mém dopadu projelo kolem mě nákladní auto. Jen tak tak jsme se minuli. Vzpamatovala jsem se s pomocí lidí, kteří se kolem shlukli. Dojela jsem potom do Písku, kde jsem přenocovala u rodiny MUDr. Bočka. Ta mi poskytla útočiště, protože kola mého auta byla plná nalepeného sněhu. Druhý den jsem dojela v pořádku domů do Plzně.

Jednou při obědě jsem spolkla kůstku kuřete. Stále jsem ji cítila, bylo mi hrozně zle a měla jsem i teplotu. Za 2 dny jsem šla na vyšetření na ORL. Lékař mi udělal vyšetření jícnu, které bylo velmi nepříjemné. V jícnu na levé straně byla jizva. Odmítla jsem hospitalizaci a odjela autem domů. Měla jsem stále vysokou sedimentaci (100) a bylo mi velmi špatně. V sobotu jsem jela do Prahy na křest dítěte jedné rodiny, kterou jsem dobře znala. Křtil P. Mixa (v tehdejší době sekretář biskupa Tomáška) a já se mu svěřila, že jsem spolkla kůstku a od té doby je mi velmi špatně. On mě zavedl do průjezdu arcibiskupství a tam mě seznámil se ženou z Olomouce. Žena citlivostí svých rukou, aniž se mě přímo dotýkala, poznala, že kůstka postupovala vlevo z jícnu k srdci a že mi hrozila smrt, aniž by to lékaři poznali. Svými rukama se jí podařilo vrátit kůstku nazpátek do jícnu. Ujistila mne, že vyjde z těla přirozenou cestou. Od té doby bylo vše v pořádku, sedimentace se vrátila do normálu a teploty už jsem neměla.

Kolem Pražského jara jsem v neděli dopoledne jela autem po mši svaté přes Kaznějov do Plzně. Uvědomila jsem si první návěští železničního přejezdu. Pak jsem na to asi zapomněla. Probrala mě zděšená tvář ženy, která šla po chodníku proti mně. Žena zřejmě věděla, že jedu normální rychlostí a že jsou stažené závory. Dupla jsem na brzdu, auto se stočilo doleva a já přerazila železniční závoru. Chvějícíma rukama na volantu jsem sledovala rychle projíždějící vlak. Přední sklo auta se rozbilo a prohnul se sloupek mezi předním sklem a dveřmi. Hradlářka vyběhla a začala plakat, že měla závory stažené. Začala jsem ji uklidňovat, že kdyby neměla staženou závoru, nepřežila bych. Když přejel vlak, na protější závoře byl opřený strážník. Všichni se divili, že jsem živá. Ten týden jsem odjela na kurs psychoterapie do jižních Čech, který vedl doc. Skála. V rámci arteterapie jsme měli namalovat něco, co nás děsí. V duchu jsem si říkala, že mě nic neděsí. Vzala jsem papír, udělala 2 čáry a mezi ně trojúhelníčky, což jsou zátarasy u kolejí. V podvědomí mi zůstala událost na přejezdu.

Asi před 7 lety jsem zamykala dveře u svého domu. V momentě jsem padala dozadu, udělala salto a dopadla do poloviny 13 schodů, chytla jsem se za držadlo u schodů, ale letěla jsem obličejem dál až dolů. Spadla jsem obličejem na zem na poslední široký schod. Vedle schodů stál květináč, který byl v obalu z umělé hmoty, a já jsem uřízla svým spánkem na hlavě proužek obalu květináče. Aniž bych byla poraněná, zvedla jsem hlavu a přede mnou ležely mé nerozbité brýle, které jsem měla před pádem na očích.

Před 4 lety jsem sekala sekačkou trávu na zahradě. Uslyšela jsem ránu. Myslela jsem, že jsem najela na kámen, a tak jsem ohmatala sekačku a trávník pod ní. V tom okamžiku mnou projela elektřina, ale neuvědomila jsem si, proč. Šla jsem se podívat na pojistky, byly v pořádku a při cestě zpět k sekačce jsem si uvědomila, že mám na nohou „náhodou“ gumové střevice, které mi zachránily život při mém dotknutí se přeříznutého elektrického kabelu.

V životě můžeme mnohokrát hmatatelně poznat Boží ochranu. (ajp)

(*Terciářské listy MBS Plzeň září 2014*)

Pod dohledem STB

(Vzpomínky MUDr. Jiřiny Křížkové – 2. část)

8. prosince 2014 budu mít 64 let od promoce na medicíně.

Po ukončení studií jsem dlouho nebyla pozvána na promoci. Když jsem se vnitřně smířila s tím, že mi promoci nedovolí, rozhodla jsem se, že tedy od 1. ledna 1951 půjdu pracovat do Škodovky a odpoledne budu chodit do nemocnice, abych všechno nezapomněla. A náhle mi přišlo pozvání na 8. prosince 1950.

Ještě v době studia, když jsem vycházela z borské nemocnice, zpozorovala jsem, že mě sleduje jeden muž na protější straně. Šel za mnou, u redemptoristů jsem šla v kostele dopředu (tehdy byly ještě kostely otevřené). Když jsem vycházela, dotyčný muž stál u kroupky. Šel dále za mnou, jedna žena se mě na něco zeptala a on ihned přistrčil hlavu, aby slyšel. Řekla jsem ženě, že nevím, ale tento muž to bude vědět. Pokračovali jsme ve třech dál Klatovskou třídou. Když jsme byli u pomníku Masaryka, muž se otočil a ptal se: „Vy nejdete domů?“ Bydlela jsem tehdy v Bendově ulici, takže jsem měla zahrnout doleva. Zeptala jsem se ho, jak ví, kde bydlím. On odešel.

Po několika měsících se mi o půlnoci ozval telefon a někdo se mě ptal, zda mám na někoho napojený telefon. Odpověděla jsem, že ne, že mám samostatnou telefonní linku. Odpověděl : „Tak abyste věděla, jste napojena na číslo...“ Číslo jsem si zapsala, později jsem se dozvěděla, že je to číslo STB.

V roce 1951 jsem nastoupila do nemocnice v Sušici. Asi po 3 měsících mi telefonicky někdo oznámil, že v pět hodin je schůze lékařů na OÚNZ. Během dne jsem se ptala lékařů, ale nikdo o ničem nevěděl. A tak jsem tam nešla. Odešla jsem na návštěvu ke staré paní učitelce Rokytské. Ráno byl přísný telefon, proč jsem nepřišla, že někdo přijel kvůli mně z Prahy. Odpověděla jsem: „Heleďte, kdo volal, se mi nepředstavil, neřekl, že někdo přijel kvůli mně z Prahy a lhal.“ Načež mě pozvali odpoledne k výslechu. Podobných výslechů bylo mnoho za přítomnosti několika členů STB na různých místech, vlastně celých 40 let.

Ještě v Sušici koncem roku 1952 jsem dostala pozvánku na odvod do armády. V té době byla podepsána smlouva mezi Východem a Západem, že obě strany sníží stav armády. Proto Východ přijal do armády lékařky, zdravotní sestry, porodní asistentky i řádové sestry, které pracovaly ve zdravotnictví. Při mém odvodu na OÚNZ v Sušici byli 2 lidé z armády, kádrová pracovnice a 7 příslušníků STB. Nastala dlouhá debata, proč nechci vstoupit do KSČ a končila rozkazem, abych jim dokázala, že existuje Bůh. Řekla jsem, aby oni mně dokázali, že neexistuje. To nemohou. Dostala jsem hodnost podporučíka. Krátce nato byl snížen stav armády a Východ všechny přijaté ženy propustil.

Jednou po výslechu v Plzni u STB jsem zjistila, že mám rozmontovanou brzdu v autě. Přesto jsem však dojela až domů pozdě v noci, kde jsem zastavila auto o chodník.

Jednou při dalším výslechu v Plzni, když mně nemohli po několika hodinách nic dokázat, ukončili výslech větou, že ví, že jsem vezla zbraně ze Západního Německa. Nejdříve mě to šokovalo, ale po chvíli jsem se dala do hlasitého smíchu. Údajné zbraně byl svatební dar lůžkovin, který mi předal ze západoněmeckého autobusu v Praze Mons. Winzenc Platz do mého auta, abychom dar společně předali na místo určení. Řekla jsem příslušníkům STB, že si mohli balík prohlédnout.

Sousedka mi řekla: „Tady v ulici někoho hlídají.“ Stáli na východní straně ulice s vysílačkou. Asi je někdo vyrušil, přijeli na západní stranu ulice směrem k nám a hlídali. Odpověděla jsem, že hlídají mě.

Jindy byly u mě asi týden řádové sestry, byly v civilu. Jejich auto stálo před domem. Když odjížděly, za Kralovicemi měly prohlídku všech věcí v autě.

Jednou mě hledala STB v zaměstnání, já byla ale na kongresu dětské psychiatrie v Ročově. Přijeli i do Ročova před přednáškami, ale nezastihli mě, byli jsme s partou kolegů na procházce v lese. Dočkali se mě. Chtěli mě odvézt, ale měla jsem svoje auto, proto jsem musela za nimi jet k výslechu do Plzně. Přednášky jsem musela oželeť. Takových výslechů bylo za 40 let života nekonečné množství. Obávala jsem se, abych své známé a přátele neuvědla svým kontaktem s nimi do podobné situace.

Po Sametové revoluci jsem konečně prožívala pocit svobody. Přestala jsem mít strach z nečekaných telefo-

nátů a ustavičného sledování každého mého kroku. (ajp)

(Terciářské listy MBS Plzeň prosinec 2014)

Velké ocenění sestře Jiřince

13. května 2016 byla vyznamenána v Praze ministrem obrany Martinem Stropnickým naše sestra **MUDr. Jiřina Benigna Křížková** jako účastnice odboje a odporu proti komunismu. Je to pro ni ocenění za téměř 40 let práce pro církve, tedy i pro nás, v době totalitního režimu. Vyjadřujeme jí poděkování za tuto obětavou službu! (ajp)

(Terciářské listy MBS Plzeň červen 2016)

Vážení a milí bratři sestry,

neostýchejte se podělit s ostatními čtenáři o vaše vzpomínky na další výrazné postavy naší spirituality!

Těší se na ně vaše redakce.